

Szerkesztőségi iroda:

R.-Szombat, Losonezi-utca 24. sz. Ide intézendő a lap szellemi részét érdeklő minden közlemény és levelezés.

Bérmentetlen levelek nem fogadtatnak el.
Kéziratok nem adatnak vissza.

Előfizetési díj:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

GÖMÖR-KISHONT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN HÉT VASÁRNAPJÁN.

Kiadó-hivatal:

R.-szombat, Losonezi-utca 24. sz. **Rábely Miklós** könyvnyomdájában. — Ide intézendők a kiadóhivatalról illető előfizetési pénzek, hirtel- és nyilatkozási díjak.

Hirdetési díj:

Egy negyhasásos per sor ter-
fogata 5 kr.
Bé. jegydíj: minden beiktatás
után 30 kr.

Nyiltér:

Egy sor 20 kr.

Előfizetéseket elfogad: A „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala Rimaszombat Losonezi-utca 24. sz., nemkülönböztetve minden hazai postahivatal. Az előfizetések legzélszerűbben posta-utalvány útján eszközölhetők. — **Hirdetéseket** csak a kiadóhivatal vesz fel.

Rimaszombat, 1887 április 16.

E lap folyó évi 15. számának „Hírek és vegyesek“ rovatában olyan mozgalom megindításáról van szó, mely az „Erkölcsmesítő egyesület“ gömörmegyei fiókjának megalakítására törekszik.

Bizonyosnak tartom, hogy e „hir“ — legalább olvasói részéről — nagy érdeklődéssel találkozott már csak a miatt is, mert a szervezkedés előmunkálatai elkészítésére társadalmunk kimagasló alakjai közé tartozók lettek felkérve.

De a kitűzött cél, az „erkölcsmesítés“ is olyan, melynek tág köre feltételezi, hogy — abban minden ideális irány kultiválható lévén — a szép, jó és nemes minden igaz barátjának osztatlan figyelmére tarthat igényt.

Legyen szabad tehát e mozgalomra megtenni szerény észrevételeimet, kijelentve, hogy némileg ellenzéki álláspontomat — meggyőző érvekkel szemben — annál szívesebben feladom, minél több hasznára válik a közügynek, ha érdekei a nyilvánosság napirendjén lettek jó akarattal megvitatva.

Kétségtelen, hogy minden társulás, — akár szellemi, — akár anyagi téren — ha erkölcsi alapokra helyezkedvén, a törvény korlátai között mozog — egészen jogosult, sőt, hol reá szükség van, még kívánatos is. E részben tehát az „erkölcsmesítő egyesület“ annál nagyobb örömmel üdvözölhető lenne, minél nagyobb szükségünk van reá, s minél több valószínűséggel bír azon föltevés, hogy feladatát sikeresen megoldani fogja.

Mennyiben van szükségünk olyan egyesületre, mely — hogy úgy szóljak — érzelmeinkkel föl nem fogható, részleteiben körül nem írható célt tűz maga elé, arról vitázni meddő volna, mert

igen helyesen felel reá a közmondás, hogy „aki sokat markol, keveset szorít.“

Lényegesebb e kérdésnél azon tapasztalati igazság, hogy minden egyleti szervezkedésnek, — szorítkozzék az bár csak egy „fiók“ megalakítására — számolni kell legelőször a cél természetével, másodsor az adott viszonyokkal, végül a rendelkezésre megnyerhető szellemi és anyagi erővel.

Oszintén megvallva, az erkölcsmesítés fogalmát oly tág körűnek tartom, hogy már eleve kizártnak vélem az általános sikert mindaddig, míg az egylet, vagy fiók tevékenysége ilyen körben osztja meg erejét.

Következtetésem nagyon egyszerű.

Az erkölcs — eltekintve annak minden dogmatikai értelmezésétől — örök, változhatlan, általános érvényű, isteni törvény folyománya. Minden, mi ezzel öszhangzásban nincs, erkölcstelen.

A társadalmi élet különféle jelenségei tehát csakis e törvényekhez viszonyíthatók.

Ugyde e jelenségek között sok van olyan, mely nemesak hogy ki nem állja az erkölcsi bírálatot, sőt némelyike már — úgy szólva — állami, helyi intézménynyé, szokássá lett, szentesítve törvényvel, bevezetve az előkelő világ elfogadó tornyébe, beillesztve a mindennapi élet érdekerétebe.

Nem önként következik-e, hogy az ilyen erkölcstelenségek ellen küzdeni nemesak bajos, de — sikerrel — épen lehetetlen is.

Példák elsorolása felesleges; ezek nélkül is kézen fekvő dolog, hogy az „erkölcsmesítés“ célja kivételeket meg nem tűrvén, ott, hol — bármi okból — tétlenné válik, csakis konkrét esetekre szorítkozhatik, akkor pedig általános jellege s nevének jogosultsága nincs.

De engedjük meg egy pillanatra, hogy az ugynevezett „szükséges(?)rosz“ ellen a harez társadalmi intézményeink egész vonalán kivétel nélkül felvehető volna. Kérdés: olyanok-e az adott viszonyok, melyek között az „erkölcsmesítő“ lobogóját győzelem koszoruzná? Ki merem mondani a „nem“-et. Miért? Mert napjaink kulturális ragyogása mögött egy mindig növekedő árnyék követi az emberi ész vívmányainak diadal-szekerét; mert a mily arányban emelkednek a fényes templomok, paloták a tudomány, a művészet, a humanizmus oltárai számára, oly mérvben szabadittatnak fel a társadalom elemei azon erkölcsi törvények alól, melyek a közjólét alapfeltételei.

Példákra itt sem mutatok, de konstatálni lehet, hogy a pangás, mely közéletünk minden mozgalmára bénítólag, ónsúlylyal nehezedik, az adott viszonyok erkölcsi alapjának megbízhatlanságát igazolja.

De tegyük fel még azt is, hogy napjainkban előtérbe állított külsőségek szerinti osztályozása társas köreinknek, főleg azok egyedeinek, valami szabadelvű áramlat folytán megszűnével, a társadalom minden számba vehető tagját összetartásra bírni lehetséges volna; méltán kérhető bárki: bir-e az erkölcsmesítés általános célja amaz átható erővel, mely eléggé vonzó legyen azok, hogy ne csak legalább is maradandó kapesot képezzen ama körök és tagjai közt, de folyton táplálja buzgalmukat, foglalkoztassa tevékenységüket is?

Tapasztalati tények igazolják, hogy még a különleges célok elérhetése is csak akkor tekinthető biztosítottnak, midőn e célok azokra nézve, kik szolgálatukba szegődtek, varázsukat megtartják, s folyton serkenteni képesek; más szóval, ha a cél

T Á R C Z A.

Szülő földemhez . .

Isten veled szülötte föld,
Kedves szülő helyem!
Fogadd, e dalt utólszor is
Nevedre szentelem!

Te ládtad őt, a gyermeket,
Te első mosolyát,
Te vedd a férfi könnyeit,
Te búcsúzó dalát.

Amíg lelkem kiontanám,
S a multak álmihoz
Merengve szállna vissza az,
Hadd zengjen a koboz.

E multakat emléke még
Hadd, óh hadd éljem át,
Hisz a futó hunyó nap is
Vet egy búcsú sugárt.

Búcsúzó nap tört fényinél
Kigyul még a halom.
Hunyó sugár, búcsú sugár
Hadd legyen én dalom.

* * *

Lágyan ring a böleső, szelid
Kezek ringatva, benn
Puha fehér ágy vánkósán
Kis csecsemő pihen.

Álmát nehogy zavarja tán,
Nehogy felkelténé,
Félve hajol a hű anya
Kis csecsemő fölé.

Félve hajol, szelid arcán
Oly édes a mosoly,
Aján, altatni gyermekét,
Ringó dal árja foly.

E dal egekbe visz, emel.
Míg szállva szállana,
Oly bűvös kép a gyermekét
Altatgató anya.

Emlék, emlék, szelid emlék
Nyájás emlékezet,
Derengő esti fény, te longj
Gyermek bölesőm felett.

Te kísérd a játszó fiút,
Hol játszi gondtalan
Szeszéllyel, a kert pázsitát
Futotta untalan.

Pirulva üzött, kergetett
Szálló himes lépét,
S a kert virágit romboló
Gyönyörrel tépte szét.

Vagy társi, játszó társival
Ha bebolyonghatott,
Erdőt, mezőt, boldog vala,
Boldog ha játszhatott.

Erdő, mező esendjét vidor
Kedvük ha felveré,
Ismerte őt minden bokor,
Virág, galy ismeré.

De tűnt tovább, tűnt az idő,
Az ág hervadt, virult,
Virág fakadt év-év után,
S év-év után lehullt.

Amint fakadt, amint lehullt,
S elszórta szirmait:
Elfeledé a gyermek is
Gyermek játékait.

Új új világ tárula fel,
A vágyó szív előtt,
Bájos világ, tündér világ,
S e vágnak szárnya nőtt.

Új gondolat, új érzelem,
Tölté be a kebelt,
E gondolat, ez érzelem,
Lelkébe hangra kelt.

Lantot ragad, az ifju,
S mi lelkébe honolt
Elzengte, szeretett, remélt,
Ábrándozott, dalolt.

Kedves helyem, szülő helyem
Tanuja te valál,
Ingó falomb, te suttagál
Ábrándja álminál.

Te édes te titkosan
Ingó-ringó levél,
Bérczi patak, a dalt, dalát
Tőled tanulta el.

Mondjam, tovább? fesse tovább
Ev évre, hogy haladt?
Sebb kikelet, tavasz után
Rajzoljam a nyarat?
Mondjam tovább? kövessem a
Futó idő nyomát?
Borival, villámmal
A férfikor nyarat?!

Elég! elég! — Isten veled
Kedves szülő helyem!
Téged, téged, lánson ma csak
Könyben uszó szemem.

Téged, téged, sirassalak
Ha valói fájva fáj:
Erdő, mező, lombkoszorus
Halom övezte táj.

S emlék ha van, mi át ölelt,
S illetve meghata,
Emlékimből csak a mi fény,
Csak azt vigyem tova.

Enyhíteni majd bús napjaim,
Egem ha elborul,
Egy-egy levél, napsúgaros
Multam virányirul.

Isten veled, szülötte föld!
Ti gyermek álmaim
Tanui, Isten veletek
Meghiit barátaim.

Erdő, mező, bérczi patak,
Virág, s fa lombjai,
Gyermekkorom, boldog korom
Vig, játszó társai.

Eljött a percz, az óra int,
Futása vonva von,
Megyek, de lelkem zálogul
Örökre itt hagyom.

Borsody Béla.

A bokrosvölgyi molnárné.

(Folytatás.)

A „rosz világ nyelve“ sem igen sokkal többet kerepelt e malomról. Terinek jól ment a sora. Pletykára alapos okot nem adott. Sok úri látogatója miatt sügtak-bügtak ám-bár az irigyek, de ennek titkát hamar megfejtették. Volt

felé törekvés az egyesek erkölcsi érzülésében találja biztos alapját.

Ez alap — általában vett — hiánya, gyöngesége egyedüli oka nemesak annak, hogy nagyszámu erkölcsi egyleteink — aránylag — néptelenek, de annak is, hogy — kevés kivétellel — hivatásuk színvonalán alól maradván, néhány év alatt kimerül erejük, hogy idő előtt feloszorjanak, vagy legfőbb eszűn névszerint létezzenek.

Van példa erre is, több az elégnél.

Ha már a szabatosan körvonalozható egyes erkölcsi munkásság térein ilyen kedvezőtlen kilátások nyílnak előttünk, nem biztosan állapítható-e meg előre, hogy az erkölcsi élet majdnem végtelen birodalmát közvetlenül uralni emberi alkotás kép-telen?

Már pedig az „erkölcsnemesítő egyesület“, minden magasztos idealismusa mellett is, ugyancsak emberi szervezetre szorul.

Szerény nézetem szerint tehát a cél természeté, az adott viszonyok, a tagokul megnyerhető egyének összerejének mérve ellentmondásban állnak az „erkölcsnemesítő egyesület“ — mint ilyenek — gyakorlati életképességével.

Másrésztől nem tagadom, azok tömörülését, kik társadalmunk erkölcsi irányzatára játékon befolyást gyakorolni hivatják, s e hivatásukat betölteni minden helyzetben készek, — szükségesnek, sőt halaszthatatlannak tartom, még pedig azon okból, mert egy — a jók javából — összeállított olyan egyesület, mely határozott célul tűzné ki — végelemzésében csakugyan erkölcsi célok felé törekedő — egyes egyleteink működését folyton figyelemmel kísérni, míg egyrésztől népszerűségét megőrizhetné, addig másrészt szellemi támogatásával buzdítólag tudna hatni minden irányban.

Mily alakban s mily név alatt lenne egy ilyen egyesület szervezhető, annak megállapításához már nem szólhatok, miután e szerény sorok sálja nem lehet más, mint az intézők megfontolásába ajánlani olyan aggályokat, melyekkel az „erkölcsnemesítő egyesület“ eszméje ellenében, — valószínűleg nem állok egyedül. M.

Legyen-e zsidó iskola?

Ezen kérdés foglalkoztatta heteken keresztül városunk zsidó lakosságát, de sőt mindnyájan — felekezeti különbség nélkül — érdekléltek a kérdés megoldását, a mi a folyó hó 11-én tartott hitközségi közgyűlésen meg is történt; — az iskola eszméje elvetetett, noha értesülésem szerint a közgyűlésnek már az iskola fel- vagy felnem állításáról határozni — ezuttal — már nem is lett volna joga, miután az iskola felállítása előzően közgyűlésileg kimondatván, most csak a választmány által bemutatott tervezet felülvizsgálása, el- vagy el nem fogadása, vagy új tervezet kidolgozása feletti határozatról lehetett volna szó. Majdnem kihatetlen előttem ez új határozat, azonban ugy kellett történnie, miután többektől hallottam. Ez eljárás nem kulturális haladásra, hanem — ellenkezőleg — visszaesésre

mindig eladó barma, gabonája, sőt kamatoztatható pénze is. Egyszóval rendén állott a szénája. Némelyek esudálkoztak ugyan az útbiztos gyakori megjelenésén, mert tudták, hogy legény kerában valamiért összeharagudott Terivel, — de hát közel volt a kő- és kavicsbánya, nem esuda, ha gyakran jár a malomba, legalább — — — békíteni. A mi bizony keresztényhez illő dolog.

Amint hogy Péternek szemrehányást tenni e részben nem is lehetett. A kibéküléshez vezető utat addig-addig építgette, míg valóságos úvesztővé lett ránézve, a melyen már maga sem tudott eligazodni. Minél bonyolodottabbá lett helyzete, annál fokozottabb hévvel igyekezett megtalálni az ebből ki-, vagyis inkább a Teri szívéhez vezető fonalat, míg egyszer ott találta magát az anyagi romlás kellős közepében, céljához nem közelebb, mint a kézfogó előtt.

Beteljesedett rajta, hogy „Akit az isten megverni akar, elveszi az eszt.“ Mert csakugyan józan eszt kellett elvesztenie, midőn — hogy ez asszony kedvére tehessen — költséges ajándékokba ölte minden vagyonát, mellette töltötte nappal minden szabad idejét, malatt elhanyagolt családja szükségét szenvedett.

És Teri nap nap után örülhetett, látva, mint ássa magának Péter a vermet. Nem volt hozzá sem egy biztató, sem egy figyelmeztető szava. Sem el nem zárkózott, sem magát megközelíttetni nem engedte. Szavai barátságosak voltak ugyan, de minden jele nélkül azon melegségnek, mely után Péter förekedett lecsillapíthatatlan vágygyal s a nélkül, hogy átokká lett szenvedélyéről lemondani tudott volna.

Ez olyan títka a szívnek, a mit bajos kitalálni még akkor is, ha nem bűnös gondolatokat rejteget.

Azonban Péternek már nemesak szívével, de hitelezőivel is meggyűlt a baja, s mert egy rossz menten szüli a másikat, annálhárabb ragaszkodott a reményhez, hogy Teri ellentállását legyőzheti, és le kell győznie, még pedig minél előbb.

Mert nem maradhatott titok, hogy „ő kigyelme“ bizony vékonyan áll, s ha egy valaki (Villásné dehogy árulta volna el a nevét) nem küldöz feleségének, gyerekeinek, ritkán füstölne otthona kémény.

Péter miatt ugyan maradhatott a tüzhely akár hidegen. Inkább azon törte fejét, miként tudná még egyszer hatalmába keríteni azt az asszonyt, a ki miatt most legjobban uton van ahhoz, hogy elveszítse vagyona után hivatalt s becsületét is.

Figyelme, kedveskedése, pazar ajándékai, mind hiabavalókká lettek. Hátha felkeltené hiúságát? Hátha valamiben büntarssá tudná tenni? Akkor a többi szinte magától kö-

mutat, mert törvényeink szerint egy hatóságnak vagy közgyűlésnek saját határozatát megváltoztatni nem szabad, hanem a kik azzal megelégedve nincsenek, előttük van a jogorvoslat útja, lépjenek arra, s ha a felettes hatóság nem tartja a határozatot az igazsággal megegyezőnek — azt megsemmisíti.

A felállítandó iskola ügyét kezdettől fogva figyelemmel kísértem, s megvallom az eszmének eleinte nem nagy pártolója. Sőt inkább ellenzője valék, mert felületes áttekin-tésre, úgy tetszik, mintha ezen iskola felállítása a keresztények és zsidók közti assimilációt megrontaná, azaz mintha a zsidók gyermekeiket a keresztény gyermekektől elkülöníteni akarnák. Ezt nem helyeslem, s ennek többek előtt kifejezést is adtam, de az ügy bővebbi tanulmányozása, a cél közelebbi megismerése folytán, figyelemmel kísérve a fejleményeket, a pro és contra észrevételeket, más, jobb meggyőződésre jutottam.

Minél közelebről tanultam az ügyet megismerni, ellenszenvem az eszme iránt, annyival inkább kissebbedett, sőt egészen meg is barátkoztam vele.

Egy zsidó iskola felállítása oly alapon és célból, mint azt a rimaszombati izraelita hitközség akarta — az assimilációra káros befolyással nem lehet, a zsidóknak a keresztényektől való elkülönítését, nem eredményezheti, mert habár külön iskolába járnak is, de oly felekezeti iskolába, mely az 1868. évi XXXVIII. t. cz. intézkedésének megfelelően alapított, melyben tehát magyar tanítóképződést végzett, s ott oklevelet nyert tanítók működnek s az idézett törvényekben előirt tankönyveket használják. — A cél tekintve, hogy t. i. a zsidó gyermekek az elemi hitoktatásban is részesüljenek némilgy, hogy vallásukról fogalmat szerezzenek, hogy a héber olvasás és írásra taníttassanak, a zsidó felekezeti iskola alapos kifogás alá nem eshetik. — Felekezeti szempontból pedig határozottan kívánatos, hogy gyermekei első elemi oktatása a hit lényeges és szertartásbeli részeivel összhangban legyen, mert a gyermek ha bármelyik iskolát látogatja is, külön s csak mellékesen részesülve hitoktatásban, épen a legszükségesebben, a vallás ismeretében válik felületessé, miután komoly tanulmányokra fordítatik azon ideje is a mit más gyermek játékra vagy más szórakozásra fordíthat. — ezt a gyermek ideje elrablásának véltén, kedvét nemesak a hittan tanulástól veszi el hanem az összes tanulmányoktól, mert magát túlterhelve s az élvezetekről megfosztva gondolja, — holott a felekezeti iskolában be lévén a hittan tanítás illetve a héber elemi oktatás is a kötelező tantárgyak közé véve, azt nem szabad ideje, hanem rendes tanórák alatt tanulja.

De nem vehető különítésnek azért sem, mert a gyermek az elemi iskolákat elvégezve, felekezeti különbség nélkül a középtanodába (gymnasiumba) lép, a hol a többi tanulókkal ugyis egyesülnie kell, s így, ha esetleg, elkülönítés volna is a célja zsidó iskola felállításának, az el nem lenne érve.

Mindezen körülményeket figyelembe véve, azon eredményre jutottam, hogy a zsidó iskola sem felekezeti, sem hazafias szempontból városunk hátrányára nem lehetne, hanem kulturális szempontból — ha a terv szerint készítettet volna el — annak még előnyére szolgálhatna.

Nem tudom ugyan, hogy van-e a rimaszombati izraelita hitközségnek ezen célra valami alapja, a mivel a felállítás, illetve berendezés költségeit fedezhetné, de azt halottam, hogy nincs.

Tagadhatlan, hogy egy — a kívánalmaknak és a törvény intézkedésének mindenben megfelelő — iskola felépítéséhez nem kis alapitőke szükségeltetik, de ha igaz az a mit hallottam, hogy t. i. az e tárgyban tartott első közgyűlés által megbízott választmány igen ügy kívánt segíteni, hogy a hitközségi tagokra kivetést akart eszközölni, melyből egy meglehetősen összeg folyt volna be, akkor az

vetkeznek. Akkor semmit sem tudna többé megtagadni. Ó — ó! hiszen ilyesmire gondolt ő ama találgatás is, csak hogy még akkor eszűn népszerűt akart.

De a női gyűlöletnek esodálatos ösztöne van, Teri pedig e mellett még „tanult és . . . nem feledett.“

Különben Péter nem tapasztalta, vagy nem vette észre Teri ellenséges indulatát. A találka gonosz emléke köztük eddig szóba nem került. A gyermekkor jó viszony megszokottsága jogot adott mindkettőjüknek olyas enyvelésekhez, melyek Péter szemét végképen elvakították. Ez magyarázta meg, hogy ha jobbik esze olykor előkerült is, az csak egy pillanatig okoskodhatott, a másikban már győztesnek hitte magát.

Igy állottak a dolgok a lakodalom utáni második tavasz elején.

A kőbányában szorgalmasan fejtették a követ, hogy egész erővel kezdhesék meg az utak, hidak építését. Épen jó alkalom Péternek azon nem mindenütt lehetetlen számolásra, hogy kettőből egy kis ügyesség és a többi mellett — — — három legyen. A megye két forrásából, két napszámjából könnyen ki lehetne hozni a harmadikat is. Csak érteni kell hozzá, tudni a „dörgést“, meg a többit. Így minden „baj“ nélkül jutna egy kis „pénzmag“ hoz, a mire más uton kilátása most mentül kevesebb van, zálogban lévén már még a májusi fizetés nyugtája is. Azok a lelketlen uszorosok meg nem akarnak várni, mióta elfelejtette fizetni a kamatokat, — a váltói pedig már annyira „elgyengültek“, hogy nem érdemsek a szaladozásra.

Akár mennyit tűnődött ezen a veszedelmes gondolaton, mindig csak Terinél állott meg a gondolata. Végre is ez az asszony kiséghetné a sárból. Egykor felajánlotta vagyonát. Miért ne szövetkezhetné vele „haszonra“? „Kéz kezét mos.“ — De hátha megtudja a mérnök? Ejh, hiszen ő is ott ténfereg olykor-olykor a szoknya körül!

— Ugy intézem, hogy csak én tudjam, meg az asszony. Ebben állapodott meg.

Husvét másodnapján szokottnál hamarabb látogatott a malomba, hogy bátran kivethesse az „új“ hálót.

Teri csak úgy fogadta, mint szokta, jó kedvvel, szívélyesen, — de komolyan.

— Lesznek-e ma vendégeid? — kérdezte Péter, látva, hogy a eseléd asztalt terít s arra sonkát, bort, kenyeret rak.

Teri kutatva nézett a kérdőre.

— Meglehet, — mert habár nem szoktam hívogatni, amint tudod, szívesen látom, ha jó valaki, leginkább, ha ismerőseid. Miért kérdezed?

alap hiánya sem szolgálhatott volna akadályul az iskola felállításának, annyival kevésbé, mert az 1868-ik évi XXXVIII. t. cz. 11. §-a megengedi azt, hogy a hitfelekezetek, egy iskola felállításánál, a felekezeti tagok segélyét, kivétel által igénybe vehetik.

Sem szükségesnek, sem időszerűnek nem tartom, hogy az iskola felállítását ellenzők érveit bírálat alá vegyem. Magam és többek részéről azonban mégis kitéjezést kell adnom abbéli meggyőződésemnek, hogy a megindult mozgalom óhajtott sikerre vezet, s habár az eszme most le is vetetett a napirendről, hisszük, hogy örökre el nem temetett, s előbb utóbb érvényre jutand, mihez csak a hitközségi tagok egyetértése s egyvív tartása szükséges, mert: „concordia parvae rex cresecunt, discordia et magna dilabuntur.“

Rimai.

Közigazgatás, pénz- és igazságügy.

Az adó.

Néhány nap mulva nálunk is megkezdí munkálatait ama bizottság, mely a harmadosztályu kereseti adó kivetését eszközölné.

Ez alkalommal köteleességünknek tartjuk a közfigyelmet fölhívni azon nem eléggé sajnálatos jelenségre, mely az e czímen fizetésre kötelezettek, s az adó kiszabásával megbízottak közt évek óta tapasztalható, s abban nyilvánul, hogy egyrészt a bevételek nem mindenki részéről igazelműek, a kivétel iránti javaslat pedig másrészt nem mindig alkalmazkodik szigorúan a törvény szavaivalhoz.

Mindkét részről indokolatban e magatartás. Amazoknál az adott polgári becsületű, emezeknél a tulbuzgóság fosztja meg a törvényt azon rendeltetésétől, hogy a közterhek igazságosan, kinek-kinek valódi jövedelme szerint osztassanak meg.

Innen a sok panasz az adófizetők, a bizalmatlanság a kezelők részéről.

Nem állítjuk, hogy e jelenség — legalább az itteni adófelügyelőségre vonatkozólag — nálunk is uralkodó lenne, de az sem lehetetlen, hogy akár tévedés, akár tulbecsült adatok folytán, s még inkább hibás bevallások miatt, némelyek megterhelése nagyobb leend, mint amennyinek elviselésére jogosan kötelezhető lenne.

Több, a fővárosban közelebb hasonló esetek miatt felmerült panaszok folytán a m. kir. pénzügyminiszter az alábbi rendeletet becsátotta ki, mely ugy az adó kinstár érdekeinek védelmére, mint az adózók üzleti viszonyainak figyelembe vételére utasítja a budapesti kir. adófelügyelőséget. — E rendelet világosan megjelölve az adókivetéssel megbízottak köteleességét és hatáskörét az adókkal szemben — közöljük megayugtatóására azoknak, kik a kivétel mérvé miatt, esetleg annak idejében, felszólalni kénytelenek volnának.

Íme a rendelet:

„Magánpanaszok emeltettek előttem azon irányban, hogy a III-ad osztályu kereseti adó kivetésénél a) számos adózóra nézve feleslegesen kiszámítási javaslat eszközölhetett volna, b) hogy a pénzügyi közegek elégtelensége, sőt állítólag némely közegeknek helytelen eljárása miatt egyes

— Mert szeretnék veled ugy — — — bizodalmasan beszélni.

— Velem bizodalmasan? s ugyan miről? Csak nem hoztál ismét valami bolond drága ajándékot? Már is annyí van, hogy nem győzöm magamat velök feleztezőmázni, ha majd ismét menyasszony leszek.

Teri is értett ahhoz, mint lehet beszédlel eltakarai gondolatait.

Péter szentül hitte, hogy tervével soha jobbkor nem állhatott volna elő.

— Ezuttal nem ajándékról van szó, mint inkább e rossz viskóról, melyben nyomorognod már nem kellene. Ennek helyére egy esinos épületet emelnénk, mely méltó volna menyegződhöz, ha csakugyan arra gondolsz. Az én segítségemmel az anyag kevésbe kerülne. Néhány száz legfeljebb ezer forint elég ahhoz, hogy e telek értéke háromszorosossá emelkedjek.

— Es hogy juttatnál engem ilyen potomáron a nagy nyereséghez? — tudakolá Teri az utbiztost nem minden gyanus előérzet nélkül.

— Hát — — — tudod — — — ha akarom, a hídaktól maradna kő, mész, homok, fa — — — untig elég, — a miről neked — — —

Teri boszuság nélkül, szárazon szakította meg az ajánlatot:

— Nem kellene tudnom. Köszönöm, „igy“ én nem építek.

Ezzel azután össze is omlott a szépséges terv; a mi Pétert ugyancsak elkomorította.

— Kár, nagyon kár — vette fel újból ez a szót — mert ezzel nagyot segítettél volna rajtam, talán többet, mint azon este, emlékezel-e rá?

Teri elborult homlokán kezdtek mutatkozni a kitörendő vihart hirdető — fellegek.

— Emlékezem s nem felejtettem el fenyegető szavadat sem. De mond csak miféle segítségre van szükséged?

Péter pillanatra eltűnt reménye újból vissza tért.

— Holnap kötyavetyéik a butoraimat.

Az asszony szemében ismét az a lobogás villant fel, melynek fényével Péter már egyszer találkozott.

— Hát azután feleségeddel s gyermekeddel mi lesz? kérdezte szigorúan.

— Haza küldöm őket.

(Vége következik.)

adókötveztettek csak hiányosan értesülhetnek a reájuk nézve a közzemlére kített lajstromokban indítványozott adóösszegekről, sőt e) hogy egyes pénzügyi közegek oly kivánásokkal is állottak volna elő az egyes érdeltekkel szemben, a milyennek támasztására a törvény értelmében jogosultsággal nem bírnak. A III-ad osztály keretéből adó kiszabására nézve a törvény, amidőn a kivétési és felszólamlási bizottságok magukból az adóközből alakította, s a végelöntést a pénzügyi közigazgatási bíróságra bízta, meggyőződés szerint ügyintézkedtet, hogy abból megnyugtatót mérhet mindenki az iránt, hogy meg ha a pénzügyi közegek igaztalanul magas adókiszámítás javaslatokat tesznek is, módjában van érdekeiket megvédeni és a túlterhelést elkerülni. Míndamellett azonban magam részéről szót fektetnek arra, hogy a pénzügyi közegek eljárása is olyan legyen, hogy az meggyőzzön mindenkit arról, hogy míg egyfelől az államkincstár érdekeit köteleességszerűleg előmozdítani és megvédeni elhatározottan törekvésnek, addig másfelől igyekezetüket oda fordítsák, hogy javaslataik igazságosak legyenek: s éppen ezért a magam részéről is előmozdítani óhajtván azt, hogy a haza minden polgára, törvényadta jogait akadálytalanul érvényesíthesse, rendelém: a) hogy azoknak, kiknek adója a kiszámítási javaslat szerint nagyobb mértékben emelkednék, kivánataikra, bizonylataik beszerezhetése végett, megfelelő halasztás adassék, s illetőleg a rájuk vonatkozó adójavaslataik a kivétő-bizottság előtti tárgyalása, az adataik beszerzésére szükséges határideig elodáztatassék, b) hogy intézkedés tétessék az iránt, miszerint a közzemlére kített lajstromok mellett elegendő számú pénzügyi közeg legyen jelen, hogy a feleknek a kívánt felvilágosításokat megadhassa, azon közegek pedig, kik ez irányban eddig hibás eljárást követtek volna, vagy esetleg jövőben követnek el, szigorú hivatalos eljárás alá vonassanak, c) hogy a kirendelt közegek minden oly kivánástól vagy követeléstől tartózkodjanak a felekkel szemben, a melyekre nézve a törvény értelmében feljogosítva nincsenek, s a kik ez ellen netalán vétettek, vagy jövőben törvénytellenesen járnának el, indokolt konkrét panaszok alapján, hasonlóképen felelőségre vonassanak, végül d) hogy oly adójavaslataknál, a melyek a korábban fizetett adóhoz képest, megfelelő igazolság nélkül, rohamos és aránytalan nagy emelést tartalmaznak, s általában mindazon esetekben, melyekben a kiszámítási javaslat magasabb adóalapra szól, mint a megkorra alap a kereseti adó szabályozó törvény határozományaikhoz képest igazolható lenne adófelügyelő úr különös figyelmet fordítson arra, hogy a kiszámítási javaslat a méltányosság igényeinek megfelelőleg helyesbítessék, s az előadó már a bizottság előtt önmaga is szállítsa le a javaslatot azon mértékre, a mely úgy az adózók viszonyainak, mint a törvény határozományaiknak megfelel. Meg vagyok róla győződve, hogy a kir. adófelügyelő úr ezen rendelkezéseimre kellő buzgalommal fogja teljesíteni, s ezáltal mindekit igyekezik meggyőzni arról, hogy köteleességszerűleg törekszik velem együtt előmozdítani az állam érdekeit: de csak az által, hogy mindenki szoríttassék arra, hogy amivel az államkincstárnak tartozik, az alól magát ki ne vonassa, de senkitől emél több ne is követelhesék. Budapest, 1887. évi április 6. an. Tisza Kálmán, s. k.

Közzemlézés.

A hatvani nemzetközi ekeverseny, melyet az országos magyar gazdasági egyesület a pestmegyei gazdasági egyesülettel együtt rendez. április 30. an és május 1-én fog a hatvani udvarozó melletti Karsay-fele nagyteleki pusztán, mely még Pestmegyében fekszik, megtartani. A bejelentéseket a Benczy Gábor előlétele alatt levő rendező bizottság már lezárva — a következő eredményt jelentetik: Egy barázdás eke bejelentetett 32 db, melyből eke 14 db, kettős eke 19 db, három barázdás eke 10 db, altalajparhanyító eke 3 db, kombinált eke 7 db, összesen 85 db. A gézekökből a Ganz és Fowler fognak gézeket bemutatni. Előbbi a esélőgépekhez használt locomobilis gézeket, melynek átalakítása mozdonyra a gyár felfedezése, s mely az érdeklődést nagyon befogja kötni, — fogja bemutatni. Fowler kettős rendszerű gézeket fog működésben tartani. — A Frank Procter-fele gőzmozgőpre nézve ugyan még határozott ígértet nem történt, de Jorger baden-badeni bankár csak váratlan akadály esetén fog elmaradni a hatvani versenyéről. A versenyen gépkészítési és szesz egybekapcsolva, de csak az újdonságot képező gépekből. Hínek nagy számmal fognak a verseny területére melletti barakkban kiállítani. Habár még csak négy év múlt el az agárdi ekeverseny óta, mégis az azóta e téren történt haladásnál fogva e verseny témérék újat és így vonzót fog nyújtani a gazdaközönségnek. A hatvani ekeverseny látogatása a gazdaközönségre nézve igen előnyös és könnyű, mert nagy számú vonat közlekedik onnan minden irányba, s a versenyt látogató közönség tetemesen mérsékelt helytűri jogyeket fog használni. A versenytér melletti vasúti vendéglő a nagyszámú közönség ellátására berendezve lévén, fennakadás e részben fenforogni nem fog, a rendező bizottság most már derekasan neki fog a részletes munkának és úgy a verseny téréhelyes beosztása, mint a várható nagyszámú közönség ellátása és kényelme érdekében mindent megtesz.

A halasztat érdekelében következő felhívás közlésére kértünk fel:

"Alólítottak az országos halasztati egyesület nevében hangoztatjuk hívó szavunkat. Felhívunk ezennel minden igaz honfit a közreműködésre a gazdaságnak egy oly ágában, mely kiváló figyelemre érdemes, de hazánkban eddig kéllőképben méltatva nem volt."

Ezen gazdasági ág a halasztat! A halasztat, mely hajdan a magyar ember egyik főfoglalkozása volt, ahg üzeti már Magyarország és hazánk annyira dicsőített egykori halbősége már csak a mesék országban található fel. S miért van ez így? Mert közönyvel néztük a dolgok hanyatlását és nem fogtuk bele derekasan, magyar emberhez illően, a haltenyésztés emelésébe.

Az amerikai, az angol, a franciaia a német, sőt az orosz is hozzá látott már az okszerű vizgazdaság népszerűsítéséhez. A magyar sem maradt ugyan egészen hátra; a "Felső-magyarországi halasztat" elég erélyesen és szerencsésen is mozdította elő a halasztat ügyét hazánk felső részében; de ennek működési köre csakis az ország felső részére terjed. Az országos egyesület azonban az egész országára terjesztvén ki működését: a halasztatnak egész területében való felvirágoztatását tűzte ki feladatául.

A halak okszerű tenyésztése, vizeinknek halakkal való benépesítése által milliókat szereshetünk meg hazánk népei számára a mellett, hogy még jó és egészséges tápanyagot is nyújtunk népünknek.

Azon reményben vagyunk tehát, hogy nagy számmal lesznek azon tisztelt hazafiak, kik, a jót föltétlenül pártolva, szietni fognak, hogy hazánk közgazdasági viszonyainak emelésén velünk közreműködjenek. Különösen a vizek birtokosait, de magukat a gyakorlati halászokat is biztosan várjuk, hogy a haladás kibontott zászlója alá sorakozni fognak.

Az országos halasztati egyesület a maga részéről mindent el fog követni, hogy az országos érdekeket minden irányban és minden tekintetben teljes mértékben képviselje és előmozdítsa; s hogy ezt kellő erélyvel és nyomatékkal megtehesse: minél több közreműködő tagra van szüksége. A tagok közti kapesot megalkotja a "Halasztati Lapok" című közlöny, mely egyelőre 6-szor jelenik meg évenként, nagy nyolczadrét alakban, s a melyet minden tag tagdíjának fejében ingyen kap meg.

Rendes tagok: 1. oly személyek, kik egymásután folyó három évre évenként 3 frt fizetésére magukat kötelezik. — 2. Községek, társulatok, szövözközletek vagy egyéb testületek, melyek évi 5 frt tagsági díjat fizetnek.

Alapító tagok azon egyének, kik legalább 50 frt. községek vagy testületek, melyek legalább 100 frt alapítványi tőkét az egyesület céljaira biztosítanak vagy lefizetnek.

Midőn tehát kérésünket a jó és nemes ezél elérhetőse iránt való tekintetből ismételjük, s a halasztat ügye iránt érdeklődő honfitársakat a tagok gyűjtésére főkérjük: egyszerűságra a kitöltöt aláírási íveket Kriesch János műegyetemi tanárnak Budapesten megküldeni kérjük.

Budapest, 1887. február hó 20. an.

Hazafiai üdvözléssel

Gróf M. g a z y Vilmos elnök. Andaházy Pál alelnök. Kriesch János ügyvezető alelnök. Dr. Ruffy Pál I. titkár. Hazay Gyula II. titkár.

Törvénytörvény napló.

A közelebbi héten a helybeli királyi törvénytörvénykönyv következő bünyügek lettek tárgyalásra kintözve:

Ápril 18. Rablás kísérletével vádolt Vicsis András, Ápril 20. Sikkasztással vádolt Gelb Ignác, Ápril 20. Lopással vádolt Farka András és társai, Ápril 21. Súlyos testi sértéssel vádolt Antal György, Ápril 21. Lopás kísérletével vádolt Manik Andrásné ellen.

Hírek és vegyések.

A megyei közigazgatási bizottság holnap, e hó 18. napján, d. e. 9 órakor tartja rendes havi ülését.

Közzemlést tart a Gümörmegyei orvos- és gyógy-szerészet-folyó hó 25. napján (hétfőn) délután 4 órakor a helybeli takarékpénztár helyiségében. A tanácskozás napirendjét előki előterjesztés, folyó nyek és indítványok képezendik.

Halálozás. Özv. Kern Jánosé szül. Ferdinandy Róza, élete 69 ik éjében, hosszas szenvedés után, végelgyengülés-következében e hó 9. napjának reggeli óráiban. Banne közönségben álló kereskedőnek egyike, Kern Adolf, éles anyját vesztette el. A megboldogítat a családon kívül a rokonnok, tisztelők, jó ismerősök nagy száma kísérte nyug-helyére, hogy kiforgást adjanak a sújtottak mély fájdalomában őszinte részvételnek. Legyen az elköltözött pihenése zavartalan!

Vettük a következő gyászjelentést: Geszteti Balaj-Balajthy László miat férj, gyermekei: Barnabás, László, Kálmán és Sándor; — testvére: Szubal Irma férjével Soltész Józseffel s Laura leányukkal, — nemkülömben sógora: Keszler Antal Bertalan és Borbála gyermekeivel, — Keszler László, ugyszintén a nagyszámú rokonság nevében is fájdalomtól megtört szívvel jelenti felejtethen nevének, a leggondosabb szerető anyjának, jó testvér- és rokonnak Szubal Eleonóra-nak folyó 1887. év április 13-an, esteli 6 órakor, élte 52 ik. holdog házassága 32 ik évében történt gyászos elhunytát. A kedves halott földi maradványai folyó hó 15-én, d. u. 3 órakor fognak Geszteten a róm. kath. egyház szertartásai szerint örök nyugalomra tétetni. Az engesztelő szent misealdozat szombaton, április hó 16-an reggeli 8 órakor fog a geszteti róm. kath. egyházban a Mindenhatóknak bemutatni. Kelt Geszteten, 1887. év ápril. 14.

Az adókvatés (a harmadosztályú kereseti adóra nézve), melyről egy előbbi közlésünk is megemlékezik — a mint értesültünk — e hó 25. napján fog megkezdetui tart valószínűleg teljes nyolcz napon át.

Egy Hurban-üdvözlés története. Lapunk folyó évi 13. számának közlése szerint, a jubilláló Hurbanhoz Tiszölézről meszeltett öt darab üdvözlő távirat közül az egyik ilyen aláírással volt ellátva: "A tiszölézi ev. egyház három tanítója." Bizonyosan tudjuk, hogy ezen tanító urak, ha a mi lapunknak nem is, de a "Národnie Noviny"-nak szorgalmas olvasói; mégis megtörtént, hogy azon nyilvánvaló szerepeltetést hallgatagon elhörték. Csak a midőn lapunk fentebb jelzett közleménye a Hurban-jubileumra s annak rendezőire rásüötte a megérdemelt belyegyet s Tiszölézzen egy bizonyos nyomatot előrevetett árnyéka lett észlelhető: — a tanító urak csak akkor látták jónak megkérdezni egymástól, hogy melyikük volt az, a ki a feszélyezővé válni kezdő üdvözlést a másik kettőnek nevében is megtelegrafálta? — s ezen önvallás kisütötte, hogy egyikük sem; hanem a ki mindhármuk jó hírnevével oly könnyedén s oly patentiözött módon játszott, az nem volt más, mint D. I. a Hurban jubileum tiszölézi fiókjának a rendezője. Ez erre vonatkozó dementi a "Národnie Noviny" legközelebbi számában így hangzik: "Dementi Tiszölézről írják nekünk: "Tiszelt Szerkesztőség! A "Národnie Noviny" folyó évi. március 20-ik számában tévesen volt közlötéve az üdvözlés ezen aláírással: "A tiszölézi három tanító." Mert mi tanítók semmiféle üdvözlést nem küldtünk, ez okból kérem azon tévedés helyreigazítását. — L. Clementis, tanító." Ime tehát a három tanító mégis csak összeférhetlenné nyilvánítja reputációjukat azt, a mit dementiözás nélkül, úgy látszik, magukon engednek száradni a hírbedt jubileumban szintén (ugyan szintoly önkénytelenség) szerepelt: — "A tiszölézi polgárok."

Időjárásunk e héten, bár általában tulnyomólag szeles volt, enyhének mondható. Különösen az ünnep két napja hagyott kevés kivánni valót. A nap mind inkább melegebb sugarai lassankint ébredésre serkentik a tenyészetet, hogy

zöld bürsonnyal vonják be a szántóföldeket, virágokat falkasszanak a fikon, a mezőkön. — Itt-ott fessék, vizsaterő vándormadarak mutatkoznak a légtben, míg hazai szárnyas dalnokaink némelyike már vidám énekkel üdvözlő a mosolygós tavasz közeledő ünnepét. — Vajha ez új élet, új öröm, új tevékenységre ébresztené egyleteink szunnyadó tevékenységét is!

Pesti Ihasz Lajos, ki szintársulatával jelenleg Losonczon időzik, értesülünk szerint lépéseket tett az iránt, hogy városunkban színi előadásokat rendezzen. — E vállalatot, ha esakugyan tényé lenne — bár közönségünk színeszertet kedvelő része bizonyosan rokonszenvvel venné tudomásul — kissé kockázatosnak tartanók, mert a multakból szerzett tapasztalatok igazolják, hogy közönségünk számára nézve kicsi ahoz, hogy egy jól szervezett s annál fogva népes színtársulat várokazását, bár csak egy hónapig is kielégíthesse, — műzlése pedig kényesebb, hogy sem erőltlen kísérletezésekkel matassa magát. Egyébbiránt úgy tudjuk, hogy Pesty társulata jó erőkkel díesekedik, s a losoncziai nagyvárosias igényeit általában s teljesen kielégítette, ami minden esetre becses ajánló levél Pesty és társulata számára.

Az ujonczolás, melyre a közelebbi mult héten a rimaszécsi sorozó járás hadkötelesei lettek behíva, meg lehetős zajossá. népessé tette a belső piacot, különösen a "Közsa" vendéglő környékét. — Fenn, a zártkörű mulatságok gyakorai színhelyéül szolgáló nagy teremben, míg a bizottság válogatta a "logények elejét" tetteles szolgálót alá, addig alól itt aggódva, majd ott pityeregve tudakozódtak az anyák, nővérek, jövendőbeliek, hogy huzárnak-e vagy bakának íratta be a "feő szögibíró" a gyereket? Legnagyobb vigasztalása volt a "megkeseredett" szívűeknek az a tudat, hogy onnan felülről bizony már csak a nyomorék szabadulhat véglegesen, mert a ki nem egészen "táglík", a nevét annak beírják valami nagy ménkü "protokulumba" — népfelkelőnek; a kit pedig asszentálnak, azt ki sem boesájták, míg le nem teszi az esküt, s kezébe nem nyomják a "bolétát", a minek erejével ő már most katona. Így s ilyenről beszélgető kis csoportok tették változatossá a piac terét több napon át, mialatt a sorozó bizottság — büszkeségére a rimaszécsi járásbeli majdnem tisztán magyar születésű fiatalágnak — megelégedéssel látta, jelezte, hogy e járás "jutaléka" bőven fedezhető. — Az állítás tegnapelőtt ért véget. — Most a tornaljai s annakutána a Rimaszombat városi sorozó járás hadkötelezeteti követeknek vizsgálat alá.

A népfelkelésre kötelezett tanítók; mint erről egy közelebbi kiadott honvedelmi miniszteri rendeletből értesültünk, csak helyi szolgálata fognak alkalmaztatni; a közoktatási miniszter pedig utasította az illető tanügyi hatóságokat, hogy a nélkülözhetlen tanítók és kötelezettek nevént, a fölmentés kieszközlése végett — a mennyiben szüksége állana elő — hozzá terjeszszék fel.

Tűzvész pusztított napgyenteken Rozsnyón, hol egy Kohn Sámuel kereskedő lakásából tört elő, még pedig — a mint a "Rozsnyói Híradó" említi, ezuttal — rövid idő alatt már háromszor. — Pelsüczőn ugyanaz napon két ház hamvadt el. Rozsnyót tűzoltó-egyletünk díeseretes erőlye s ügyessége mentette meg a nagyobb veszedelemtől, mert e nélkül, az épen akkor uralgott nagy szél miatt alig lehetett volna gátat vetni a pusztulásnak. Pelsüczőt pedig az a körülmény mentette meg, hogy a szél a város felől jöve, a tűznek csak egyetlen végős ház adhatott további tápot. — E két eset alkalmából jó volna, ha közönségünk előljárói, értelmes lakói gondoskodnának tűzoltó szerekéről, vagy legalább a meglévők használható kerba helyezeséről, különösen pedig a tűzárk elleni biztosításról, mert tapasztalásból tudjuk, hogy a tavasz és nyár sokszor hoz reánk ilyen esapást.

A nő szeszélynek egy mulatságos következményét meséli el rozsnyói laptársunk, amint következik: "Sok egybek közt azt taláta hazudni egy felvidéki uracs jegyesének, hogy ő tartalékos huszár tiszt. Az esküvő után ezébe jut ez a kis menyecske a kis kéri férjét, hogy egyen ruhájában menjen ki vele sétálni. — A férj mehökkent neje kívánságán, s kezdé lebeszélni hitvesét e lehetetlen dologról. Az asszonyka kér, könyörög, esőkkel, edesen, a férj kritikus helyzetében azonban egyre csak hajlja, hogy lehetetlen. Végre a nő ingerülten kiált fel: "Parancsolom!" — "Nem tehetem." — Ez a családi scena többször ismétlődött, mindig az egyenruha miatt. A menyecske egyszer határozottan kijelenté férje előtt, hogy ha ma fel nem veszi az egyenruhát, ő nem ét vele többet. . . . Az ekként megrémített férj beállit a Kassán állomásozó huszárezred kapitányához s előadja baját és megkéri: engedje meg neki az egyenruha egy két órai viselését. A kapitány tréfaszerető és jószívű ember lévén, megengedi, s még ruhát is ad számára, de meghagyja, hogy séta után nejevel együtt jelentkezzék nála. A férj úgy kicsipte magát, hogy hitvese alig tudott betelni nézésével. Helyre is állt a házi béke. A gyönyörűséges séta után mindketten felkeresik a kaszáruhában levő kapitányt, ki igen szívélyesen fogadta a párt. Mikor távozni készültek, a kapitány kiáltott a szolgálatot tevő hadnagy után, ki rögtön jelentkezett. "Hadnagy ur" szól a belépő tiszthez, "az előttem álló hadnagy urat 24 órái egyszerre itéltem, vigye." Az hitték, hogy mindez csak tréfa, s jöt kaczagott rajta a pároska. De bizony a szolgálatot tevő tiszt az uniformisba bújtatott ípsét annak rendje és módja szerint dunkliba záratta. Képzeltetni a nőcske állapotát. Sirt, könyörögtét férjéért s tudakozódtat az ok után. "Valahányszor férje felveszi az egyenruhát, mindannyiszor elzaratom, hogy miért, azt megfogom férjének mondani." Mikor pedig a martyrt férjecske kikerült az egyesből, nevetve jagyé meg a kapitány: "Bármí más, de azt az egy hazugságot nem nézhettem el, biztosítom, hogy neje sem fogja kivánni többé az egyenruha viselését." Úgy volt, a kis menyecske egy szóval sem említi a paradés mentét soha, de azt az egyet megkérdézte férjétől, miért esukatta el a kapitány? "Katónai titok!" válaszolá a férj. . . . Sinon e vero, e ben trovato." Hanem azért lezlekének nagyon jó ott hol szükség van rá!

A házi ebek ellen városunk területén ujabb huszonegy napi vesztegár lett elrendelve tegnapelőtt, s másnap komolyan meg is kezdődött a hajsza a kóbor kutya ellen, a mi nem egy siralmasan megindító jelenetnek lett okozója a "pinesi"-kedvelők között. De hiába; ha rend, hát legyen rend. — Elkendő lenne ez intézkedés falun is!

Egy kiváló magyar gyártmányra hívjuk fel e helyen közönségünk, főleg gazdasszonyaink figyelmét; ez a Szalády Antal évek előtt forgalomba hozott "Hungária-kavé" nevű gyógykavéja, mely tisztán hazai növény-termékekűl állítatván össze, mint a kívánalmaknak minden tekintetben

